

jak ludzie kultury, i że jako zwycięzcy będziemy się zachowywali tak, jak przystało na szlachetny naród.

Chcąc ulżyć doli ofiar wojny, dołożę wszelkich starań, ażeby los uchodźców uczynić łżejszym ¹⁾.

ROZKAZ WYDANY Z POWODU WCIELENIA ODDZIAŁÓW
GEN. HALLERA DO ARMII POLSKIEJ

(2 lipca 1919 r.)

Wszystkie oddziały t. zw. Armii gen. Hallera znajdowały się już w tym czasie w Polsce. Układy z Francją o wcielenie tych oddziałów do Wojska Polskiego zostały również ukończone.

Fakty te dały powód do wydania poniżej przytoczonego rozkazu, który podajemy według «Kuriera Warszawskiego» z 3 lipca 1919 r.

Rozproszone z konieczności po całym świecie usiłowania Polski do wytworzenia podczas wielkiej wojny światowej siły zbrojnej ojczystej, złączyły się z biegiem czasu w jeden organizm i jedną wolą kierowany. Ostatnimi ¹⁾ członkami naszej żołnierskiej rodziny są świeżo przybyłe do ziemi ojczystej wojska, sformowane w gościnnej Francji. Dzięki zwycięstwu państw sprzymierzonych wraca do kraju nie — jak ongiś — żołnierz wieczny tułacz o żebraczym kijku, lecz jak dobrze wyekwipowany towarzysz broni, gotów stanąć do wspólnej wojskowej pracy. Po zakończeniu pertraktacyj wojsko to wchodzi do grona ogólnej armii polskiej, poddane prawom ojczystem na równi z tymi, których szczęśliwy los wcześniej już postawił na granicach Ojczyzny z bronią w ręku ²⁾. Dzieło zjednoczenia wojska polskiego jest w ten sposób zakończone. W tej radosnej chwili dziękuję w imieniu Ojczyzny wszystkim, którzy podczas tej wojny w różnych warunkach i ciężkim trudzie wykuwali miecz polski na wszystkich niemal krańcach świata. Zwracam przy tym raz jeszcze waszą, żołnierze, uwagę na konieczność wspólnego usiłowania zatarcia różnic, powstałych wskutek two-

¹⁾ Mowa o Polakach, uchodźcach z terenów, zajętych przez wojska ukraińskie.

^{1) 2)} W obu tych zwrotach wyrażony jest żal, że oddziały gen. Hallera tak późno znalazły się w Polsce.

rzenia wojskowych formacyj w odmiennych warunkach i wzorujących się na różnych przykładach.

Rozkaz ten przeczytać przed frontem kompanij, szwadronów, baterij i zakładów.

Józef Piłsudski.

ROZKAZ PO UKOŃCZENIU WALK W MAŁOPOLSCE WSCHODNIEJ

(26 lipca 1919 r.)

Po niepowodzeniach naszych w Małopolsce Wschodniej na froncie ukraińskim w połowie czerwca 1919 r. Piłsudski przybył na front i pod jego osobistym kierownictwem rozpoczęła się 28 czerwca 1919 zwycięska kontrofensywa wojsk polskich. Dnia 17 lipca oddziały nasze stanęły nad Zbruczem, kończąc w ten sposób ośmiomiesięczną naszą walkę o Małopolskę Wschodnią.

Z powodu tego faktu wydał Piłsudski do żołnierzy «frontu galicyjsko-wołyńskiego» niżej przytoczony rozkaz, który podajemy według «Monitora Polskiego» z 28 lipca 1919 r.

Żołnierze! W zwycięskich walkach dotarliście do Zbrucza. Od listopada ubiegłego roku znaczyliście krwią swą ofiarną każdy krok naprzód. Walka nie była łatwą i w czasie nieraz zmiennych jej kolei trzeba było okazać wiele zaparcia się siebie, cierpliwości, wiele poświęcenia, aby wytrwać. Staliście w szeregu, jak przystało wiernym synom Ojczyzny, jak przystało żołnierzowi polskiemu, dla którego nie masz prób dość ciężkich walk, gdy chodzi o całość granic Ojczyzny i o spokój Jej obywateli.

Szliście często w najgorszych warunkach, by własną pierśią osłaniać zagrożone nasze kresy wschodnie. Dziękuję Wam za Wasz trud, za wszystkie Wasze walki, dumny z tego, iż w pierwszych czasach istnienia naszej odrodzonej Ojczyzny dane mi jest przewodzić wojskom, które przez długie lata świecić będą przykładem swym następcom.

J. Piłsudski.
